

lade dem bestaae, og dog ikke give dem det Allermindste, der har en indgribende Betydning, at gjøre. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det skal være muligt at have en Slags Fattig-commission eller Tilsynshavende med Fattigvæsenet, uden at give dem Ret til at afholde Udgifter, og jeg forstaaer ikke, hvortil man skal have Skolecommissioner, hvad de egentlig skulle bestille, naar de ikke maae bevilge nogen- somhelst Udgift. Jeg kan godt forstaae, at man heelt affaffer disse Commissioner, om jeg end tvivler paa, at det er rigtigt; men det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes man vil finde Mænd til virkelig at røgte et saadant Raad, uden at tillægge dem nogen sand Myndighed. Jeg tvivler paa, at nogen af de ærede Herrer i denne Sal, som i det Punkt have talt for Loven, virkelig ville paatage sig at sidde i en Skolecommission eller overtage og udføre en Fattigforstanders Hverv med den Myndighed, der her er givet. Jeg kan ikke troe Andet, end at der ligger en Misforstaaelse paa Bunden af Forslaget, som det her foreligger. Hvorledes er det, i det Mindste i de Communer, hvor Forholdene lidt efter lidt igjennem Sædvanen have modtaget en naturlig Udvikling, og hvorledes maatte det ialtsald blive, saasnart man tager mere omfattende Bestemmelser og sætter Grændsen for de forskjellige Myndigheder? Det er jo aabenbart, at Budgettet, der skal affattes i Communen, maa omfatte alle Grene af det communale Indtægts- og Udgiftsvæsen, og at de enkelte Commissioner, som bearbejde deres særlige Budget, kunne give en reen foreløbig Fremstilling og gjøre et foreløbigt Forslag, som indkommer til vedkommende Communalbestyrelse, hvor det faaer sin endelige Afgjørelse. Ved at lade det gaae denne Gang, faaer Communalbestyrelsen sin fulde Myndighed i disse Anliggender, og saasnart der bliver Spørgsmaal om Udgifter udenfor det, der saaledes engang er bestemt, vil hverken Fattig- eller Skolecommissionerne, naar vi have en forsvarelig Ordning, kunne bevilge disse Udgifter, medmindre de først have henvendt sig til Communalbestyrelsen med den Erklæring, at Budgettet ikke slaar til; det gaaer isaaftald ganske saaledes, som naar Ministrene her paa Rigs-

dagen maae møde med en Tillægsbevilling for at faae nye Udgifter bevilgede. Naar man gaaer denne Vej, saa er der mig noget aldeles Uforstaaeligt i den Tale om, at de særlige Commissioner fuldkommen tage Magten fra Communalbestyrelserne, og jeg vil oprigtig talt sige, at dersom der, især i de store Communer, som f. Ex. den, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) repræsenterer, virkelig skulde indsnige sig et saadant Misbrug, at en Skolecommission kunde beslutte over meget betydelige Beløb, uden at Communalbestyrelsen havde det Allermindste at sige i den Sag, saa er der allerede efter den nuværende Ordning steet Noget, der ikke burde stee. Under alle Omstændigheder kunde der ikke være Tale om, selv om man bevarede Skolecommissionen, ikke at give Communalbestyrelsen en saadan Myndighed som den, jeg har fremhævet med Hensyn til Bevilling og Tillægsbevilling. Men naar det er saaledes, naar Communalbestyrelsen og Skolecommissionen, altsaa efter Samraad, have taget en Beslutning, idet Communalbestyrelsen har den endelige Afgjørelse, kan man saa ikke overlade Skolecommissionerne at bestemme, om alle disse Smaa-ting, som til Dagligbrug komme frem. Alt det Vigtigste med Hensyn til Skolen, Lønninger og deslige, er forud bestemt; men om der skal anstafes Skrivebøger eller sættes nogle Bænke istand, eller om en Kaffelovn skal sættes op, — al den Slags Herligheder kan man dog virkelig nok overdrage Skolecommissionen, uden at den i ethvert Tilfælde skal gaae til Communalbestyrelsen for at spørge derom. Det Samme maa gjælde med Hensyn til Fattig-commissionerne. Det hele Budget skal omfatte Planen for det følgende Aar, men Fattig-commissionairerne eller Forstanderne maae i det enkelte Tilfælde kunne give den Fattige Brød, Huusleie og deslige uden hver enkelt Gang at gaae til Communalbestyrelsen for at spørge derom, naar man, som sagt, ikke vil gjøre Vedkommende kjed af deres Hverv og tillige besvære Communalbestyrelsen i den Grad, at det tilsidst vil være vanskeligt at finde Mænd, der kunne offere al den Tid og alle de Kræfter i Communens Tjeneste, som ville udfordres. Altsaa, hvorledes man end betegner Sagen